BILANŢUL INTERNAŢIONAL AL CAIACIŞTILOR ŞI CANOIŞTILOR ESTE BOGAT ŞI APRECIAT
DAR, PENTRU A SE ÎMPLINI, ARE NEVOIE DE STRĂLUCIREA MEDALIILOR OLIMPICE DE AUR

AMINTIRILE DE IERI, RĂSPUNDERILE DE ASTĂZI...

De 22 de ani, de la triumful de neuitat repurtat în îndepărtata Australie, pe apele pînă atunci necunoscute ale Ballaratului, caiaciştii şi canoiştii români au fost în permanenţă printre cei mai buni, printre cei care — dintre sute şi sute de concurenţi — au reuşit să urce podiumul olimpic de onoare, să colecţioneze o impresionantă salbă de medalii, şase dintre ele — de AUR —, exprimînd cum nu se poate mai convingător măsura talentului, a muncii şi valorii sportivilor şi antrenorilor, pasiunea şi răspunderea tuturor celor care şi-au adus contribuţia la un bilanţ strălucitor cu care puţine ţări din lume se pot mîndri.

În tot acest timp, folosind din plin condiţiile create de partid pentru o continuă înflorire şi afirmare a sportului românesc, caiaciştii şi canoiştii noştri au creat o valoroasă şcoală a marilor campioni care a dat, în fiecare an, absolvenţi excelenţi — Simion Ismailciuc, Leon Rotman, Alexe Dumitru, Ivan Patzaichin, Serghei Covaliov, Vasile Diba — campioni olimpici, dar şi mulţi alţii pe care adesea nu i-au despărţit decît zecimi sau chiar numai sutimi de secundă pentru a-şi scrie numele pe tabelul învingătorilor la cea mai mare competiţie a sportului contemporan: Aurel Vernescu, Atanasie Sciotnic, Vasile Nicoară, Haralamb Ivanov, Mihai Ţurcaş...

Toată preţuirea, de fiecare dată, pentru aceşti sportivi excepţionali care prin performanţele lor au făcut ca tricolorul patriei să se ridice pe catargele olimpice, la Melbourne, Roma, Tokio, Ciudad de Mexico, München, Montreal. Firesc de aceea ca şi acum, înaintea Jocurilor Olimpice de la Moscova multe şi îndreptăţite speranţe să se îndrepte spre reprezentanţii acestui sport.

Ne sînt dragi şi păstrăm cu bucurie şi mîndrie amintirile. Acum, se apropie, însă, din nou, ora olimpică. Caiaciştii şi canoiştii generaţiei de astăzi, în frunte cu Ivan Patzaichin şi Vasile Diba, cu medaliaţii ultimelor campionate mondiale — Gheorghe şi Toma Simionov, Nicuşor Eşeanu, Mihai Zafiu, Ion Bîrlădeanu, Alexandru Giura, Agafia Orlov, Nastasia Nichitov, Maria Cozma... — (de ce nu şi cu un alt Patzaichin sau Diba?) AU DATORIA DE CINSTE DE A CONTINUA ŞI ÎMBOGĂŢI BILANŢUL OLIMPIC al celor 22 de ani de cînd „tricolorii" români, reprezentînd acest sport, deschideau larg porţile consacrării, făcînd cunoscută şi apreciată unanim mişcarea sportivă din ţara noastră.

Ştim că este greu. Că a crescut numărul şi valoarea adversarilor. Că mai sînt chiar la noi multe de făcut. Dar, nu o dată aceşti sportivi, antrenorii care-i pregătesc, ne-au convins că în sportul caiacului şi canoei se munceşte mult, cu hărnicie, dîrzenie şi dăruire, cu ambiţia de a contribui la creşterea gloriei sportive a ţării. Aşteptăm, în ciuda unor neajunsuri de moment, ca toate aceste minunate calităţi să anime, să însufleţească întreaga muncă de pregătire, la cote superioare, pentru ca la Jocurile Olimpice de la Moscova sportul caiacului şi canoei să-şi onoreze cartea de vizită, s-o completeze cu noi şi cît mai preţioase izbînzi.

Nicolae Navasart, antrenor emerit (Steaua):

AM ÎNVĂŢAT DIN GREŞELI, AM PROGRESAT, DAR NU NE VOM OPRI LA REZULTATELE ACTUALE!

Un alt invitat al dezbaterii noastre, antrenorul emerit Nicolae Navasart (Steaua) ne-a expus opiniile sale privind rezultatele caiaciştilor şi canoiştilor noştri după J.O. de la Montreal şi, bineînţeles, a insistat asupra pregătirii şi comportării lotului de care răspunde în mod direct. Ca punct de plecare — contribuţia clubului Steaua la bilanţul ultimelor două ediţii ale „mondialelor" în probele olimpice: 1977: o medalie de argint; 1978: 2,5 medalii de argint şi două de bronz.

Agafia Orlov şi Nastasia Nichitov *formează un cuplu redutabil, capabil de noi performanţe la C.M. şi J.O.*

Fraţii Gheorghe *şi* Toma Simionov *fac un echipaj greu de întrecut în arena concursurilor internaţionale.*

„La ediţia din Bulgaria a campionatelor mondiale (1977) realizările sportivilor de la Steaua au fost mai slabe, faţă de aşteptări: doar o medalie de argint cucerită de echipajul feminin de caiac dublu! În schimb, la ediţia din Iugoslavia (1978), sportivii clubului nostru au cîştigat 3 medalii de argint (dintre care cea de la K 4 — 1000 în echipaj cu doi caiacişti de la Dinamo) şi două de bronz.

Desigur, în aceşti doi ani de antrenamente pe grupe de cluburi am desprins unele concluzii, dintre care cea mai importantă mi se pare aceea că probele individuale sînt dominate de sportivii dinamovişti, în timp ce echipajele mai puternice sînt alcătuite din reprezentanţii clubului Steaua. Cîteva exemple concrete vin în susţinerea afirmaţiei mele: **Vasile Diba, Ivan Patzaichin, Lipat Varabiev, Maria Cozma** — toţi de la Dinamo — sînt specialişti la simplu, în timp ce **Nicuşor Eşeanu, Ion Bârlădeanu, Agafia Orlov, Nastasia Nichitov,** fraţii **Gheorghe** şi **Toma Simionov**, ca să enumăr doar cîţiva dintre sportivii de la Steaua, au devenit foarte redutabili în probele de echipaje.

După „insuccesul" nostru din 1977 am mărit intensitatea şi numărul kilometrilor parcurşi. La fel am procedat şi cu lucrul pe apă, pe care l-am prelungit pînă în luna decembrie, profitînd evident de timpul favorabil ce l-am avut, dar care nu este la fel în toţi anii. În privinţa obiectivelor pentru J.O. de la Moscova, colectivul de antrenori de la Steaua şi-a propus un nou salt în ierarhia valorilor şi anume **cucerirea de către sportivii noştri a cîte unei medalii de aur, argint şi bronz.**

Pentru realizarea şi chiar depăşirea lor, este nevoie ca în perioada următoare şi îndeosebi în anul viitor să muncim — antrenori şi sportivi — cu aceeaşi intensitate, să pregătim pentru cît mai multe probe elemente de valoare, cu certe posibilităţi de a lupta la Moscova, pentru medaliile olimpice. Am ştiut să învăţăm din lecţia aspră pentru noi, de la Pancearevo. Va trebui să învăţăm acum din experienţa pozitivă de la „mondialele" din Iugoslavia.

Corneliu Bârsănescu, antrenor federal:

S-A MUNCIT BINE, DAR PREA PUŢIN...

● Numărul redus de kilometri parcurşi la antrenamente — una din principalele explicaţii ale regresului din 1978 ● Indiferent de valoare, un sportiv nu trebuie să se considere dinainte învingător! ● Nici o concesie în pregătirea viitoare

Într-o discuţie purtată cu antrenorul federal Corneliu Bârsănescu **am încercat să desprindem principalele cauze care au dus la regresul evident — ne referim numai la cele 11 probe din programul olimpic — al caiaciştilor şi canoiştilor români în 1978, faţă de ediţia de anul trecut a „mondialelor". Iată părerile interlocutorului nostru:**

„Mai întîi aş dori să fac o precizare. Unii au fost tentaţi să creadă că bilanţul '78 nu a fost la fel de valoros ca cel precedent datorită unor greşeli în antrenament, datorită faptului că sportivii noştri au acordat aceeaşi importanţă pregătirii probelor olimpice şi celor care nu figurează în programul J.O. Idee total greşită. Ca şi anul trecut, şi în sezonul pe care l-am încheiat de curînd, caiaciştii şi canoiştii s-au antrenat în mod deosebit pentru probele de 500 m şi 1000 m, ca dealtfel şi sportivii din R. D. Germană, Uniunea Sovietică sau Ungaria. **Cu această pregătire — şi numai cu aceasta — ei au luat startul şi în probele neolimpice, obţinînd rezultate bune.** Cauzele trebuie să le căutăm în alte direcţii.

Este foarte adevărat, în 1978 ne-am axat tot pe pregătirea lotului în două grupe coordonate de antrenorii emeriţi **Radu Huţan** şi **Nicolae Navasart**. Din păcate, una din grupe (cea dinamovistă) a vîslit mai puţin în acest an şi faptul s-a resimţit. Vom încerca să găsim o rezolvare a problemei în anul ce vine, astfel ca sportivii noştri să se poată apropia măcar de kilometrajul pe care caiaciştii şi canoiştii din R.D. Germană, de pildă, îl ating de regulă pînă la C.M. **În ceea ce priveşte calitatea muncii nu am obiecţiuni; s-a muncit bine, dar prea puţin...**

Au existat şi o serie de probleme de studii ale unor sportivi fruntaşi, nevoiţi să lipsească mai multe săptămîni de la pregătire, pentru diverse examene. Aş mai explica regresul existent şi prin **prea marea siguranţă şi autoîncrederea de care au dat dovadă unii sportivi fruntaşi** (Dîba, Varabiev). Ei au fost convinşi că nu pot pierde la „mondiale" şi n-au mai lucrat cu aceeaşi ambiţie în ultima perioadă.

Pentru continuarea campaniei olimpice **ne-am propus să atacăm toate cele 11 probe olimpice cu echipaje capabile să lupte pentru medalii.** Vom mai experimenta unele modificări în ambarcaţii, dacă va fi nevoie vom apela şi la lotul de perspectivă. **Avem reale posibilităţi, după părerea mea, să ne depăşim obiectivele minimale pe care ni le-am propus: cîte două medalii de aur, argint şi bronz.** Dar, pentru aceasta, pregătirea **trebuie să se desfăşoare** cu mai mare exigenţă, cu respectarea integrală de către fiecare sportiv a sarcinilor stabilite. **Avem datoria să confirmăm înalta clasă a caiacului şi canoei româneşti, să ne aducem o importantă contribuţie** la zestrea de puncte şi medalii olimpice, **la creşterea continuă** a prestigiului sportului românesc. **Şi trebuie să ne îndeplinim cît mai bine această datorie".**

ÎN DEZBATERE:

DE LA 4 MEDALII DE AUR - LA UNA SINGURĂ! DE CE?

	C.M. 1977 Locul: I	II	III	C.M. 1978 Locul: I	II	III
K1–500	1	0	0	1	0	0
K2–500	0	0	0	0	1	0
K4–1000	0	0	0	0	1	0
K1–1000	1	0	0	0	0	0
K2–1000	0	0	0	0	0	0
K1–500 (f)	0	1	0	0	0	1
K2–500 (f)	0	1	0	0	0	1
C1–500	1	0	0	0	0	0
C2–500	0	0	0	0	0	1
C1–1000	1	0	0	0	0	1
C2–1000	0	0	0	0	1	0
Total	4	2	0	1	3	4

Se pot face, desigur, multe comentarii pe marginea evoluţiei şi rezultatelor obţinute de caiaciştii şi canoiştii români în cei peste doi ani care au trecut de la ediţia canadiană a Jocurilor Olimpice. Am ales ca principal reper statistica medaliilor cucerite — în PROBELE OLIMPICE — la campionatele mondiale din anii 1977 (Pancearevo) şi 1978 (Belgrad), socotind că ea exprimă mai exact şi mai convingător decît oricare alte aprecieri UNDE se află în prezent această disciplină şi care sînt CERINŢELE pentru perioada (destul de scurtă) care ne mai desparte de J.O. de la Moscova.

Bilanţul înfăţişat arată **o continuare strălucită a marilor performanţe în primul an post-olimpic, urmată însă de un îngrijorător regres.** Lucrurile trebuie privite şi analizate cît se poate de realist. De data aceasta nu este suficientă aritmetica simplă: **6 medalii în 1977 — 8 medalii în 1978.** Deci, ar fi bine! **Nu e bine.** Pentru că fiecare medalie îşi are valoarea şi importanţa ei. Pentru că, orice s-ar spune, în acest an, extrem de important pentru confirmări autentice înaintea J.O. de la Moscova, **caiaciştii şi canoiştii noştri au obţinut** (în cele 11 finale olimpice) **numai un titlu suprem, faţă de 4 cucerite cu doar un an în urmă,** acum doar Vasile Diba reuşind **să urce** pe treapta cea mai înaltă a podiumului.

Cu dorinţa de a cunoaşte părerile celor care se ocupă nemijlocit de pregătirea caiaciştilor **şi canoiştilor** în vederea participării — **continuăm** să sperăm, cu rezultate superioare — **la Jocurile Olimpice,** ne-am adresat cîtorva specialişti, tema dezbaterii fiind: **„DE LA 4 MEDALII DE AUR LA UNA SINGURĂ! DE CE?",** solicitînd interlocutorilor noştri nu **numai explicaţii pentru o retrospectivă a celor două sezoane ci,** mai ales, **opinii vizînd activitatea viitoare la toate nivelurile.**

Radu Huţan, antrenor emerit (Dinamo):

TREBUIE VÎSLIT MAI MULT, MAI BINE. SĂ NU AŞTEPTĂM DOAR „O ZI BUNĂ" A LUI DÎBA SAU PATZAICHIN!

Vasile Diba — *cel mai rapid caiacist al României, medaliat cu aur la ultimele ediţii ale Campionatelor mondiale.*

În fiecare an sportivii dinamovişti şi-au adus o importantă contribuţie la palmaresul caiaciştilor şi canoiştilor. Dar dacă în 1977 ei au realizat un frumos buchet de 5 medalii, dintre care 4 de aur şi una de argint, la ediţia din acest an ei au înregistrat o scădere evidentă, obţinînd doar o medalie de aur, 0,5 de argint şi două de bronz. Care este părerea antrenorului emerit Radu Huţan, **cel care alături de Stavru Teodorov s-a ocupat direct de pregătirea pentru C.M. din Iugoslavia a grupei sportivilor dinamovişti?**

„Există cauze obiective şi subiective — **opinează Radu Huţan.** În primul rînd este vorba de diferenţa de pregătire faţă de anul 1977, pregătire care în ţara noastră este condiţionată de factori naturali. În 1977 am ieşit pe apă la 15 februarie; anul acesta abia la 15 martie. Cu un an înainte, am parcurs pînă la „mondiale" cu aproximativ 1500 km mai mult decît în 1978, în aceeaşi perioadă. Nu am ajuns nici să ne apropiem de kilometrii parcurşi de sportivii din R. D. Germană, care s-au impus la ultima ediţie. În plus, datorită unor examene pe care le-au avut de susţinut în timpul verii, **Dîba** şi **Patzaichin** au lipsit din pregătire aproape 20 de zile, iar **Varabiev**, o lună întreagă. Nici vorbă deci de a putea recupera, măcar în parte, „startul" întîrziat din acest an. La acestea s-au adăugat şi unele lipsuri în privinţa condiţiilor create pentru refacerea după efort.

Au existat însă şi factori subiectivi. La Vidraru, într-o serie de „piste de control", am înregistrat nişte timpi excelenţi. Aceştia au dus la apariţia unor semne de prea mare siguranţă în sînul lotului (Dîba, Varabiev). **Campionul nostru olimpic de la Montreal nici nu concepea că poate fi invins!...** Cred că lecţia de la Belgrad îi va folosi.

Cum vom aborda în continuare campania olimpică? Ne-am propus planuri deosebit de îndrăzneţe: TREI MEDALII DE AUR! Şi am credinţa, ca şi elevii mei, că acestea pot fi obţinute. Principalul obiectiv al grupei de la Dinamo pentru 1979, an hotărîtor: să aliniem la toate cele 11 probe olimpice echipaje de valoarea celor clasate pe locurile 1—3 la C.M.! Sportivii sînt pregătiţi pentru un asemenea efort cu totul deosebit. Vom începe pregătirea mai devreme (chiar dacă va trebui să mergem într-o ţară vecină, unde clima permite să se poată vîsli în ianuarie şi februarie) pentru a putea ajunge la 5500—6000 km pe sezon. Aşteptăm însă şi un sprijin mai concret în ceea ce priveşte asistenţa ştiinţifică şi medicală. Trebuie să cunoaştem cele mai bune metode străine pentru a nu fi surprinşi. De asemenea, va trebui să alternăm dificultatea concursurilor-test dinaintea C.M. 1979, aşa cum a făcut grupa sportivilor de la Steaua în 1978. **Sînt încredinţat că la Moscova putem alinia cea mai puternică flotilă din istoria acestui sport".**

Ivan Patzaichin — *unul dintre cei mai valoroşi canoişti ai ţării — laureat al multor competiţii de amploare.*

CAIACIŞTII ŞI CANOIŞTII AU RESURSE PENTRU OBŢINEREA UNUI RECORD DE MEDALII

(Urmare din pag. 1)

pice. Am putea spune că acest mare număr de medalii înseamnă o **„producţie globală"** importantă şi cu pondere în balanţa mondială a acestui sport, dar, dacă ne referim numai la numărul de medalii olimpice, şi îndeosebi la cele de aur, pe care l-am numi **„producţie netă", atunci cifra de 13 se reduce la 8 medalii, dintre care UNA SINGURĂ DE AUR.**

Pot caiaciştii şi canoiştii noştri să-şi îmbogăţească palmaresul olimpic al ultimelor două Olimpiade? În 1972, la München, ei au cucerit 4 medalii (1 de aur) şi situaţia s-a repetat la Montreal în 1976. Numai dacă avem în vedere faptul că la Montreal au fost ocupate de sportivii noştri şi locurile 4 în 4 probe, cu timpi extrem de apropiaţi de medaliile de bronz (la zecimi de secundă), **constatăm că numărul de medalii ar fi putut să fie mărit şi că asemenea posibilităţi trebuie exploatate mult mai bine pe pista de apă de la Moscova pentru transformarea în medalii şi, mai cu seamă schimbarea unor medalii din bronz în argint şi DIN ARGINT ÎN AUR.**

Din dezbaterea pe care o publicăm, şi la care participă factori de răspundere ai pregătirii caiaciştilor şi canoiştilor noştri, **rezultă clar dorinţa unanimă şi angajamentul ferm de a realiza în 1980 cel mai rodnic bilanţ al participărilor la Jocurile Olimpice.** Sportivi şi antrenori, **cu toţii sînt angajaţi în bătălia de a încerca să obţină cîte o medalie la fiecare din cele 11 probe şi să mărească numărul medaliilor de aur.** Dorinţa exprimată de antrenorul emerit Radu Huţan, de a cuceri 3 medalii de aur cu sportivii pe care îi antrenează, este foarte lăudabilă şi dacă vine din partea unui asemenea specialist are şi girul realizării, într-o mare măsură. De asemenea antrenorul emerit Nicolae Navasart îşi propune să depăşească tot ceea ce a realizat pînă în prezent, inclusiv o medalie de aur, astfel încît, **cu toate eforturile reunite, într-un singur gînd şi cu o singură dorinţă, DE A DA CÎT MAI MULT SPORTULUI ROMÂNESC, toţi sportivii noştri aflaţi în pregătire să se autodepăşească în viitorii doi ani ai pregătirilor şi la competiţia intermediară, campionatele mondiale din anul viitor, să dovedească înscrierea pe drumul angajamentelor luate,** în aşa fel încît să avem în cea mai mare măsură certitudinea că la J.O. de la Moscova vom prezenta **cea mai puternică flotilă din istoria caiacului şi canoei româneşti.**

Aceasta ar însemna ca „Flotila noastră de aur", denumită astfel mai mult poetic pînă în prezent, **să devină într-adevăr „DE AUR". Această posibilitate există, o confirmă rezultatele şi rezervele mari de care dispune acest sport. Iată de ce trebuie** luată **atitudine imediată şi fermă împotriva greşelilor şi abaterilor existente în unele cazuri,** aşa cum se arată şi în dezbaterea organizată de ziarul nostru, **pentru a se netezi drumul îndeplinirii unor obiective, îndrăzneţe, posibile.**

În această privinţă, federaţia română de caiac-canoe are de jucat un mare rol, **acela de a conduce cu competenţă şi exigenţă pregătirile, de a contribui la instaurarea unui climat de muncă omogen, cu o singură dorinţă, un singur scop: DEPĂŞIREA SUBSTANŢIALĂ ÎN 1979 ŞI 1980 A TOT CEEA CE S-A OBŢINUT PÎNĂ ÎN PREZENT ÎN ACESTE SPORTURI**, atît de stimate la noi de către toţi cei care urmăresc cu pasiune performanţele sportivilor noştri în competiţiile internaţionale. Iată de ce biroul federal, ca şi antrenorul federal, ar trebui să modifice obiectivele prezente (cu 30 la sută mai mult decît la Montreal) întrucît, aşa cum rezultă din discuţiile şi angajamentele celor două loturi aflate în pregătire, **obiectivul minimal poate consta în dublarea numărului de medalii obţinut la Montreal** (de la 4 la 8) **şi triplarea medaliilor de aur** (de la 1 la 3), **deci creşteri de 50 şi peste 50 la sută ale performanţelor la Jocurile Olimpice de la Moscova faţă de realizările de la Montreal.**

S-ar putea ca asemenea dorinţe să pară exagerate. Dar dacă sportivii şi antrenorii lor sînt convinşi că le pot îndeplini, ei o fac pentru că **ştiu bine cît de mult şi cît de ambiţios se pregătesc şi adversarii lor şi prin urmare ştiu că numai printr-o pregătire foarte asiduă şi minuţioasă pot să ajungă la primele locuri, înaintea altora.** De aceea sîntem încredinţaţi că într-un timp scurt vor fi îndepărtate toate dificultăţile şi erorile prezente, arătate atît de deschis în dezbaterea de faţă, şi **întregul nostru lot olimpic de caiac şi canoe va începe un marş forţat bine pregătit, bine planificat, bine orientat pentru a adăuga noi lauri celor existenţi, cu care întreaga noastră mişcare sportivă se mîndreşte.**

Avem în rîndul caiaciştilor şi canoiştilor sportivi minunaţi, al căror nume îl scriem şi rostim de ani şi ani, avem un buchet de antrenori de excepţie, există condiţii care se îmbunătăţesc an de an, pentru antrenamente cît mai eficace şi de aceea avem, de pe acum, siguranţa că examenul intermediar din 1979 (campionatele mondiale) ne va arăta că ceea ce se gîndeşte, se doreşte şi se propune acum, are acoperire cu un an înainte de scadenţa olimpică din anul 1980.

Este tot ceea ce dorim, de pe acum, acestui grup admirabil de sportivi şi antrenori, făurari de medalii, fete şi băieţi de „aur".

EXEMPLUL LUI PATZAICHIN...

Exigenţele antrenamentului contemporan, impuse de larga dezvoltare a acestui sport, de creşterea concurenţei de plan internaţional, **evidenţiază şi un alt imperativ, la fel de important: DISCIPLINA.** Disciplina ÎN PREGĂTIRE, dar şi disciplina din AFARA PREGĂTIRII. Dacă în privinţa primului aspect autoritatea antrenorilor noştri asigură cadrul propice obţinerii marii performanţe, cealaltă latură este o problemă a fiecărui sportiv, o problemă de conştiinţă a performerului. Or, în ultimul an — aşa cum s-a subliniat şi în recenta şedinţă a biroului federal — au existat unele abateri de la normele pe care trebuie să şi le impună un sportiv fruntaş. **Radu Huţan**, de exemplu, a eliminat din grupa sa, pentru abateri disciplinare, cîţiva caiacişti...

Din păcate — o spunem pentru că îl preţuim —, chiar **Vasile Diba** trebuie să-şi ordoneze viaţa, să nu irosească, între antrenamente sau concursuri, acumulările din pregătire. Conştiinţa valorii trebuie să-l facă să înţeleagă că un campion de talia sa trebuie să fie model în tot ce face. Are alături exemplul lui Patzaichin...

VÎRF DE FORMĂ ÎN APRILIE? CUI FOLOSEŞTE?

S-a vorbit, în rîndurile alăturate, despre cauzele care au provocat „pasul înapoi" înregistrat la Belgrad în comparaţie cu Pancearevo, amintindu-se o serie de factori obiectivi şi subiectivi. Fără a pune la îndoială capacitatea celor doi antrenori emeriţi, coordonatorii celor două grupe în care a activat lotul, supunem atenţiei şi meditaţiei o problemă de ordin metodic, care ar putea constitui, la rîndul ei, o explicaţie a regresului.

În condiţiile ambiţiei şi rivalităţii sportive dintre cei doi tehnicieni, orice competiţie internă capătă importanţa unui campionat naţional (cel puţin...). Cu atît mai mult concursul de selecţie a lotului, programat la începutul sezonului, în aprilie, concurs care trebuie să desemneze echipa care va participa la Campionatul balcanic, prima „ieşire" internaţională a anului. **De ce trebuie să fie în formă Diba, Bîrlădeanu sau fraţii Simionov la sfîrşitul lui aprilie? Cui foloseşte? La urma urmei Balcaniada este un examen uşor, la care am putea fi reprezentaţi de garnituri mai tinere.**

O formă sportivă ridicată în primăvară deschide două perspective: **menţinerea ei pe toată durata sezonului, pînă la C.M. sau o schimbare a conţinutului pregătirii în plin sezon, pentru a obţine apoi, în august, un al doilea vîrf la „mondiale".**

Nici unul din aceste modele nu reprezintă, în perspectiva J.O. — întrecerile de caiac-canoe sînt programate în partea a doua a lunii iulie — varianta optimă. **Ea trebuie însă căutată şi găsită — un singur sezon mai stă la dispoziţie!**

CE FACEM NOI? CE FAC ALŢII?

Pentru a fi, într-adevăr, bine pregătit înaintea unei confruntări importante, în care orice amănunt poate contribui, într-o măsură sau alta, la obţinerea rezultatului maxim, nu este suficient să te pregăteşti bine. **Trebuie să fii atent, să ştii mereu ce fac ceilalţi, în special ce fac adversarii cu care eşti angajat în luptă directă pentru locurile fruntaşe.** Pentru că, iată, apropierea de partea finală a ciclului olimpic ne oferă prilejul de a constata o tendinţă evidentă în lumea caiacului şi canoei, mai ales la nivelul principalelor forţe: **concentrarea atenţiei spre cele 11 probe ale afişului olimpic.**

Nu vom merge pînă acolo încît să afirmăm că trebuie să adoptăm acelaşi sistem, renunţînd la probele de fond. **Ştim, dealtfel, că pregătirea fruntaşilor noştri este orientată prioritar spre probele olimpice.** Este necesară, însă, credem, o şi mai strictă specializare şi, în acelaşi timp, o drămuire a forţelor mai ales în ceea ce priveşte participarea la regatele internaţionale, în special la sportivii a căror carieră a depăşit durata unui deceniu. Ivan Patzaichin, acest admirabil sportiv, a luat startul, la regata Moscova, la 500, 1 000 şi 10 000 m. Le-a cîştigat pe toate, **dar mai important era să cucerească, la Belgrad, titlul mondial la 1 000 m...**

Pagină realizată de:
Dan GARLEŞTEANU, Adrian VASILIU, Vladimir MORARU şi Paul IOVAN
Fotografii de:
Dragoş NEAGU